

den ringeste saavel som den største, ja selv af den smerteligste. Den, der ikke af Erfaring kendte den Lykke, som det var, naar en — omend nok saa lille og betydningsløs — hidtil uoplukket Afkrog af Tankens eller Virkelighedens Verden oplodes for En, vidste overhovedet ikke, hvad det var at leve.

Disse Ord havde Skolelærer Mikkelsen ofte maattet tænke paa i Assistentens sidste Leveaar, hvor denne trods frygtelige Kræftlidelser holdt Modet oppe uden fremmed Trøst. Med levende Optagethed havde han studeret sin Sygdom og fulgt dens Ødelæggelser rundt om i hans Legeme. Under selve Smerteanfaldene kunde han være ynkelig nok og jamre sig, saa man i de tre omliggende Huse maatte gaa omkring med Bomuld i Ørene; men naar man bagefter kom ind til ham, laa han med et Udtryk i sit Ansigt som En, der har haft en rig og dyb Nydelse. At Livet virkelig intet Øjeblik havde syntes ham helt uudholdeligt, bekræftedes ogsaa efter hans Død, da man fandt en ladt Revolver skjult i hans Natbordsskuffe.

De sidste Dage laa han stille hen og vilde ikke se Nogen. Men indtil det sidste beskæftigede Op-løsningsprocessens Forløb hans Tanker. Da han mærkede Dødskulden i sine Ben, bad han om et Spejl for at iagttage Udtrykket i sit Ansigt.

„Det er snart forbi,“ sagde han let klagende til Husholdersken, idet han gav hende Spejlet tilbage, — han havde allerede næsten mistet Synet.

Kort efter begyndte Dødskampen. Det var ved Aftenstid i stygt Vejr af Sydvest. Vinden peb som en syg Hund henne i Sprækken over Dørtærsklen, og Regnen slog mod Ruderne. Et Lys brændte ved Sengens Hovedgærde. Paa den nøgne Væg tikkede Faderens store Sølvur.